

Crims.cat

Edició i selecció
d'Àlex Martín Escribà
i Sebastià Bennassar

Alrevés

U

na de les molèsties del fet que et detinguin és haver-te de recol·locar els cordons de les bames a la sortida del jutjat.

Passes la nit a la comissaria dels Mossos, pudor de pixum i policia insomne, i has de cagar davant del company de garjola, parapetat darrere d'un mur que no aixeca dos pams de terra. Et donen una manta quan fa calor i aigua ben fresca quan et glaces. Com a contrapartida, pots colpejar les barres i cridar cada dos per tres demanant cafè i entrepans que no et portaran. Però com a mínim tindràs els policies entretinguts una bona estona.

Et despertaran de matinada per tacar-te els dits i tocar el piano. A mi ja ni això, que sóc veterà i fa més anys que passo per comissaria que els nanos que hi treballen. Tenen tantes fotos meves que podrien muntar una exposició i encara cedir-ne les que sobressin. Fotos amb melena i amb el cap rapat, sense afaitar, amb bigoti o amb borrisol de la manta enganxat als narius. Fotos frontals, de perfil, de semiperfil, de la palmera dibuixada a l'avantbraç i dels puntets *talagueros* al dors de la mà. Fotos de dia i fotos de nit, però això no es nota perquè quan estàs detingut sempre fa la mateixa llum, i preguntes als policies: «agents, quina hora és?» I ells et responen «quarts de cinc», però no saps si de la tarda o de la matinada. I aleshores aprofites i els demanes un altre entrepà, o la metadona. Que no la vull mai per a res, la metadona, que ja fa temps que vaig deixar el cavall.

Al matí et porten fins als jutjats en una furgoneta que està tota l'estona aturada en

semàfors, i t'entaforen en una altra garjola més gran però igual de mal ventilada, a l'espera que el jutge es molesti en escoltar-te.

Allà la fas petar amb la gent amb qui t'ajunten. Els més veterans ja em i parlem de coneguts comuns. Tots ens coneixem, en aquesta mala vida. Els novells estan nerviosos i volen parlar amb el seu advocat cada dos per tres, com si hagués de venir el Perry Mason i salvar-los de la injecció letal a pocs segons de mitjanit.

–Què has fet? –li pregunto a un nano que té mig quilo d'ungles a l'aparell digestiu.

–Anava en un cotxe robat, amb un amic.

–I a ell, l'han enganxat?

El xicot tremola, vestit de nit de festa amb plans per menjar-se el món.

–No.

Un clàssic.

–No t'amoïnis.

–Entraré a presó?

Sempre ho pregunten, els nous, això.

–En aquest país l'has de fer molt grossa per entrar a presó.

Però no sembla que un exionqui com jo el pugui convèncer, i busca complicitat en algú de la seva espècie amb la mirada. No en troba.

Les meves preferides són les romaneses. Aquestes sí que en saben. Furten carteres i coneixen els límits. Mai no s'arrisquen que les enganxin amb res que no es pugui sol·ventar amb una multa insignificant. Davant el jutge ploren i munten un drama, propi d'Oscar de Hollywood. A mi me l'han fet unes quantes vegades. «N'hauríeu d'aprendre», diuen amb riure de dents separades i queixals d'or.

Ara sóc al carrer amb la bossa blava que conté els meus objectes personals a la mà, els cordons de les bames a la butxaca del xandall i una reprimenda del magistrat passant d'orella a orella. «No ho tornaré a fer, senyor jutge», he dit amb gran penediment. I ell ha fet cara de bona acció i m'ha deixat anar amb un gest cervical de condescendència. A cagar, gilipolles.

Assegut en un banc del passeig Lluís Companys trenco el precinte de la bossa. Em costa molt perquè està lligat amb brides i les meves dents sempre estan en un concurs de ball com per mossegar res. El frego contra el cantell d'una barana fins que la brida es torna blanquinosa i cedeix. Busco dins, que els policies no m'hagin tret res. Faig inventari. Un rellotge Casio, una cartera amb targetes d'advocats als quals no trucaré mai, un telèfon mòbil, unes ulleres de sol brutes que no deixen passar cap mena de llum i un paper doblegat que no reconec. Què cony és això? El desplego i crec que deu ser un error. Això no és meu. Jo no ho portava en entrar a comissaria. És una llista mecanografiada de quatre punts. I quan dic mecanografiada em refereixo a una màquina d'escriure d'aquelles antigues que surten a les pel·lícules de gàngsters. Una Olivetti de les que escriuen com si desapareixis. Llegeixo amb deteniment la llista, i encara ho entenc menys:

- «1- Liquidar deute amb Furbie.
- 2- Robar Renato.
- 3- Ensenyar Yasim a nedar.
- 4- Seguir Abdul.»